

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittingsplaats Roermond

Bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 13 / 13496

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 3 december 2013 in de zaak tussen

. eiser,

en

de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 2 mei 2013 (hierna: het bestreden besluit) heeft verweerder de (herhaalde) aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), afgewezen.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld. Als gemachtigde heeft zich gesteld mr. B.W.M. Toemen, advocaat te Boxtel, die bij brief van 20 juni 2013 de beroepsgronden heeft ingediend.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en heeft tevens een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 29 oktober 2013, waar eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde.

Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. C.W.M. van Breda, werkzaam bij het Ministerie van Veiligheid en Justitie.

Overwegingen

1. Onder verweerder wordt in deze uitspraak tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.
2. Eiser, die stelt de Somalische nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op 1996, heeft op 11 juni 2010 een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 5 januari 2011 is deze aanvraag op grond van artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 afgewezen.
 - 2.1. In dat besluit heeft verweerder eiser tegengeworpen dat hij geen documenten heeft overgelegd om zijn nationaliteit, identiteit en reisroute te kunnen vaststellen. Daarenboven achtte verweerder het niet aannemelijk dat eiser geen indicatief bewijs van zijn reis naar Nederland kon overleggen, noch in staat was om gedetailleerde, coherente en verifieerbare

verklaringen omtrent zijn reisroute te geven. Derhalve heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de oprechtheid en de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eiser op voorhand was aangetast, zodat daarvan positieve overtuigingskracht diende uit te gaan. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser deze positieve overtuigingskracht miste. Bovendien heeft verweerder aangenomen dat eiser afkomstig is uit Dac, dat is gelegen in de provincie Galgaduud in Zuid/Centraal Somalië. Volgens verweerder heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat hij afkomstig is uit Mogadishu. De situatie in Dac is volgens verweerder niet zodanig dat eiser bij een terugkeer naar Somalië een reëel en voorzienbaar risico loopt op een met artikel 3 van het Verdrag voor de rechten van de mens en fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) strijdige behandeling.

2.2. Op 29 maart 2011 is het door eiser tegen het besluit van 5 januari 2011 ingestelde beroep door deze rechtbank (nevenzittingsplaats Zwolle) niet-ontvankelijk verklaard omdat de gronden van het beroep, alsook een afschrift van het besluit niet binnen de gestelde termijn aan de rechtbank zijn gezonden. Daarmee staat het besluit van 5 januari 2011 in rechte vast.

2.3. Op 14 november 2012 heeft eiser een herhaalde aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel ingediend. Aan deze aanvraag heeft eiser ten grondslag gelegd dat hij verwesterd is. Hij heeft daartoe aangevoerd dat hij inmiddels twee en een half jaar in Nederland verblijft, in Nederland naar school gaat en Nederlands spreekt. Bovendien spreekt hij, als gevolg van het spreken van het Nederlands, tegenwoordig Somalisch met een accent. Hij vreest dat hij hierdoor gevaar loopt in Somalië en hem door de Al-Shabaab iets zal worden aangedaan. Hij heeft zich bij deze aanvraag beroepen op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011 in de zaken van Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2011, 332).

3. Verweerder heeft de aanvraag (andermaal) afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, gelezen in samenhang met artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Daartoe heeft hij het volgende overwogen.

3.1. Nu eiser ook ter onderbouwing van zijn herhaalde aanvraag geen (aanvullende) indicatieve reisbeschelden heeft overgelegd en ook geen aanvullende verifieerbare verklaringen hieromtrent heeft afgelegd, handhaaft verweerder zijn bij het besluit van 5 januari 2011 ingenomen standpunt ten aanzien daarvan. Derhalve dient volgens verweerder nog steeds een positieve overtuigingskracht van het asielrelaas van eiser uit te gaan. Voorts heeft verweerder overwogen dat het asielrelaas van eiser nog immer positieve overtuigingskracht ontbeert aangezien eiser daaromtrent geen nieuwe aanvullende en concrete verklaringen heeft afgelegd die kunnen leiden tot een ander oordeel. Derhalve heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser op grond van zijn asielrelaas nog steeds niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel ingevolge van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, en c van de Vw 2000.

3.2. Daarnaast heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser ook thans geen reëel en voorzienbaar risico loopt om bij een terugkeer aan Somalië te worden onderworpen aan een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Hij heeft daartoe overwogen dat uit de ambtsberichten inzake Somalië van 17 mei 2011 en februari 2012 niet blijkt dat in Somalië in het algemeen en in Dac in het bijzonder sprake is van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat eiser door zijn enkele aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van dat geweld. Verweerder heeft verder overwogen dat uit het ambtsbericht inzake Somalië van 30 november 2012 blijkt dat de invloed van Al-Shabaab in Somalië in zijn algemeen en Mogadishu in het bijzonder inmiddels sterk is verminderd. In Mogadishu is Al-Shabaab niet

meer aanwezig. Dit geldt ook voor Galgadud, de provincie waar eiser vandaan komt. Verweerder heeft tevens overwogen dat niet is gebleken dat elser behoort tot een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen of tot een door verweerder aangewezen kwetsbare minderheidsgroep. Ten slotte heeft verweerder ten aanzien van een mogelijk schending van artikel 3 van het EVRM overwogen dat onvoldoende is gebleken dat er in het geval van eiser sprake is van verwestering zoals bedoeld in het arrest van het BHRM van 28 juni 2011. Hij heeft daarbij verwezen naar het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (hierna: WBV) 2012/24 (inmiddels vervangen door WBV 2013/3). Niet is gebleken dat eiser zich bij terugkeer in Somalië niet zou kunnen handhaven onder de regels van Al-Shabaab. Verweerder heeft daartoe overwogen dat het feit dat elser sinds twee en een half jaar in Nederland woont en onderwijs geniet, onvoldoende is om te concluderen dat hij "meerdere van zijn vormende jaren" in Nederland heeft doorgebracht. Dit geldt met name nu eiser tussen zijn zesde en twaalfde levensjaar in Somalië onderwijs heeft gevolgd. Daarnaast is het feit dat hij de Nederlandse taal beheerst, gelet op zijn gestelde verblijf in Somalië en zijn opleidingsniveau, onvoldoende om het aannemelijk te achten dat elser thans Somalisch met een accent spreekt. Verweerder is tot dit standpunt gekomen nu eiser thuis in Nederland Somalisch spreekt met zijn broer en andere huisgenoten, contact heeft met familieleden in Somalië en het nieuws in Somalië volgt. Voorts heeft verweerder overwogen dat de mate waarin eiser deelneemt aan de Nederlandse samenleving beperkt blijft tot het naar school gaan en het gedurende korte tijd lid zijn van een voetbalvereniging.

3.3. Ten aanzien van eisers beroep op artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: IVRK) heeft verweerder zoh op het standpunt gesteld dat reeds bij de inrichting van het beleid inzake alleenstaande minderjarigen rekening is gehouden met de belangen van het kind zoals bedoeld in het IVRK. De toetsing aan dit beleid maakt niet dat eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning. Daarbij is niet gebleken van bijzondere feiten om omstandigheden die tot een andere afweging van de belangen van eiser kunnen leiden.

4. Eiser kan zich niet met het bestreden besluit verenigen en voert in beroep het volgende aan.

4.1. Volgens eiser is er wel degelijk reden om aan te nemen dat hij dusdanig is verwesterd dat een terugkeer naar Somalië zal leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij voert daartoe aan dat hij op 13-jarige leeftijd naar Nederland is gekomen en sindsdien in Nederland onderwijs heeft genoten. Aldus heeft hij meerdere van zijn vormende jaren in Nederland doorgebracht. Daarbij komt dat hij de Nederlandse taal goed beheerst. Volgens eiser heeft verweerder ten onrechte geconcludeerd dat het niet aannemelijk is dat hij thans Somalisch met een accent spreekt. Het feit dat hij in Somalië naar de Koranschool is gegaan, is volgens eiser onvoldoende om tot deze conclusie te komen. Immers, de lessen op de Koranschool werden in het Arabisch gegeven. Bovendien heeft hij wel degelijk aangetoond voldoende aan de Nederlandse samenleving deel te nemen. Dat hij enkel op school contact heeft met zijn Nederlandse vrienden komt omdat hij relatief ver van school woont. Ter zitting heeft eiser daaraan toegevoegd dat hij vanaf september 2013 tot mei 2014 drie dagen in de week stage loopt bij een bouwmarkt.

4.2. Eiser voert verder aan dat hij zich niet kan handhaven onder Al-Shabaab. Hij heeft Somalië immers in 2010 verlaten en heeft geen, dan wel nauwelijks, ervaring met het leven onder Al-Shabaab. Daarnaast heeft eiser verwezen naar het standpunt van Amnesty International van 15 mei 2013, waaruit blijkt dat de situatie in Mogadishu nog steeds gevaarlijk is en iedere uitzetting naar Zuid- en Centraal-Somalie leidt tot refoulement. Daarnaast heeft eiser zich beroepen op het IVRK. Volgens eiser heeft verweerder

onvoldoende gemotiveerd waarom de belangen van de Nederlandse staat zwaarder wegen dan zijn individuele belangen als minderjarig kind

4.3. Eiser voert ten slotte aan dat het bestreden besluit onzorgvuldig is voorbereid aangezien er, na het voornemen van 20 november 2012, op 29 januari 2013 een aanvullend gehoor heeft plaatsgevonden waarop hij niet door middel van een zienswijze heeft kunnen reageren. Volgens elser handelt verweerder daardoor in strijd met artikel 3.119 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000).

5. De rechtbank overweegt als volgt.

5.1. Ingevolge artikel 3.119, aanhef en onder a en b, van het Vb 2000 wordt, wanneer na het uitreiken of toezenden van het voornemen feiten of omstandigheden (a) bekend worden, of (b) reeds bekend waren maar naar aanleiding van de zienswijze van de vreemdeling anders worden beoordeeld of gewogen, die voor de te nemen beslissing van aanmerkelijk belang kunnen zijn en verweerder voornemens blijft de aanvraag af te wijzen, dit aan de vreemdeling medegedeeld en wordt hij in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze daarover naar voren te brengen.

5.2. In het voornemen van 20 november 2012, dat integraal deel uitmaakt van het bestreden besluit, heeft verweerder reeds uiteengezet op grond waarvan hij voornemens was om ook de herhaalde aanvraag van eiser af te wijzen. Nu dit het geval is en het voornemen de voor het besluit dragende overwegingen bevatte, is de rechtbank van oordeel dat verweerder niet heeft gehandeld in strijd met artikel 3.119 van het Vb 2000 door eiser niet na het aanvullend gehoor van 29 januari 2013 nogmaals in de gelegenheid te stellen om een zienswijze in te dienen. De rechtbank vindt steun voor dit oordeel in de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtpraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) van 15 mei 2012 (ECLI:NL:RVS:2012:BW6194).

5.3. Uit de jurisprudentie van de Afdeling vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Dit is slechts anders, indien zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en als bedoeld in overweging 45 van het arrest van het EHRM van 19 februari 1998 (JV 1998/45) voordoen.

5.4. Onder nieuwe feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve, gelet op de laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Er is evenwel geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden, die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit.

5.5. Niet in geding is dat de aanvraag van 14 november 2012 tot hetzelfde doel strekt als de aanvraag van 11 juni 2010, namelijk het verlenen van een verblijfsvergunning, als bedoeld

in artikel 28 van de Vw 2000. Derhalve is voornoemd toetsingskader op de onderhavige zaak van toepassing.

5.6. In het arrest van 28 juni 2011 in de zaken van Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk heeft het EHRM het volgende overwogen:

275. In spite of the repressive regime in place, a number of sources told the fact-finding mission that areas controlled by al-Shabaab were generally safe for Somalis provided that they were able to "play the game" and avoid the attention of al-Shabaab by obeying their rules (...). However, as al-Shabaab only began seizing parts of southern and central Somalia following the fall of the Union of Islamic Courts in late 2006, the Court considers it unlikely that a Somali with no recent experience of living in Somalia would be adequately equipped to "play the game", with the risk that he would come to the attention of al-Shabaab, either while travelling through or having settled in an al-Shabaab controlled area. The Court considers that this risk would be even greater for Somalis who have been out of the country long enough to become "westernised" as certain attributes, such as a foreign accent, would be impossible to disguise.

276. It is not possible to predict with any certainty the fate of a returnee who came to the attention of al-Shabaab for failing to comply with their rules. The reports suggest that punishments inflicted by al-Shabaab can include stoning, amputation, flogging and corporal punishment (...), all of which would attain the minimum level of severity required to fall within the scope of Article 3 (...). The Court accepts that in all likelihood, the punishment would depend on the gravity of the infringement but the Court cannot ignore reports that Somalis have been beaten or flogged for relatively minor infringements, such as playing scrabble (...), watching World Cup matches (...), and wearing "inappropriate" clothing (...).

277. Consequently, the Court considers that a returnee with no recent experience of living in Somalia would be at real risk of being subjected to treatment proscribed by Article 3 in an al-Shabaab controlled area. Accordingly, if a returnee's home area is in an al-Shabaab controlled area, or if it could not be reached without travelling through an al-Shabaab controlled area, the Court does not consider that he could relocate within Somalia without being exposed to a real risk of Article 3 ill-treatment.

5.7. Verweerder heeft naar aanleiding hiervan het element verwestering een expliciete rol gegeven in zijn landenbeleid ten aanzien van Somalië. Ingevolge paragraaf C7/23.4.5 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) verleent verweerder in ieder geval een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 200 aan een vreemdeling afkomstig uit Centraal- en Zuid-Somalië, indien de vreemdeling voldoet aan alle volgende voorwaarden:

- a. de vreemdeling is afkomstig is uit een gebied dat onder controle staat van Al-Shabaab of dit gebied uitsluitend kan bereiken via een gebied dat onder de controle staat van Al-Shabaab;
- b. de vreemdeling heeft aannemelijk gemaakt dat hij zich niet heeft kunnen handhaven onder de regels van Al-Shabaab.

5.8. Voorts is in paragraaf C7/23.4.5 van de Vc 2000 opgenomen dat verweerder bij de beoordeling van de vraag of de vreemdeling zich kan handhaven onder de regels van Al-Shabaab in ieder geval de volgende aspecten betreft:

- de ervaringen van de vreemdeling met het leven onder de regels van Al-Shabaab;
- de omstandigheid dat vreemdeling al dan niet recentelijk is betrokken;
- de mate waarin de vreemdeling vanwege verwestering de negatieve aandacht van Al-Shabaab kan wekken, voor zover de vreemdeling ervaring heeft met het leven onder de regels van Al-Shabaab.

5.9. Ten slotte is in meergenoemde paragraaf bepaald dat bij de beoordeling of het verblijf in Nederland bij een individuele Somalische vreemdeling heeft geleid tot een verwestering

waarbij een of meer specifieke kenmerken bij terugkeer feitelijk niet meer verborgen kunnen worden gehouden, in ieder geval de volgende elementen een rol spelen:

- de duur van het verblijf van de vreemdeling in Nederland; hierbij geldt als uitgangspunt dat bij vreemdelingen die meerderjarig waren toen zij Nederland inreisden en die minder dan tien jaar in Nederland hebben verbleven, in beginsel niet wordt aangenomen dat er sprake is van verwestering;
- de leeftijd bij aankomst in Nederland; zo zal van een vreemdeling die minderjarig was bij inreis, in Nederland onderwijs genoten heeft en meerdere van zijn vormende jaren (de leerplichtige periode) in Nederland heeft doorgebracht eerder kunnen worden aangenomen dat er sprake is van verwestering. Hierbij wordt tevens het aantal vormende jaren betrokken dat de vreemdeling in Somalië heeft doorgebracht;
- de mate waarin de vreemdeling de Nederlandse taal beheerst;
- de mate waarin de vreemdeling deelneemt aan de Nederlandse samenleving.

5.10. Nu de door eiser gestelde verwestering voornamelijk heeft plaatsgevonden na het besluit van 5 januari 2011 is de rechtbank, geleid op voornoemde overwegingen in het arrest van het BHRM van 28 juni 2011 en het op grond daarvan vastgestelde (gewijzigde) beleid, van oordeel dat de gestelde verwestering is aan te merken als een nieuw feit of veranderde omstandigheid die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigt.

5.11. Aangezien de voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van paragraaf C7/23.4.5 van de Vc 2000 cumulatief zijn en verweerder in het bestreden besluit expliciet heeft beoordeeld of eiser aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich, op grond van de door hem gestelde verwestering, niet kan handhaven onder de regels van Al-Shabaab, stelt de rechtbank vast dat, hoewel verweerder in het bestreden besluit eveneens heeft overwogen dat Al-Shabaab niet langer aanwezig is in het grootste deel van de provincie waar eiser vandaag komt, niet in geding is dat eiser afkomstig is uit een gebied dat onder controle staat van Al-Shabaab. Derhalve dient de rechtbank te toetsen of verweerder terecht heeft overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet onder Al-Shabaab zal kunnen handhaven aangezien hij verwesterd is en zijn accent zijn verblijf buiten Somalië duidelijk maakt.

5.12. De rechtbank stelt vast dat verweerder de in paragraaf C7/23.4.5 van de Vc 2000 genoemde elementen bij zijn beoordeling of er sprake is van verwestering heeft betrokken. Verweerder heeft zich ten aanzien van het aantal vormende jaren dat eiser in Nederland heeft doorgebracht en ten aanzien van de mate waarin eiser aan de Nederlandse samenleving deelneemt op het standpunt gesteld dat deze onvoldoende zijn om verwestering aan te nemen. Echter, niet in geschil is dat eiser ten tijde van het bestreden besluit bijna drie jaar in Nederland verbleef, in Nederland onderwijs geniet en de Nederlandse taal goed beheerst. De rechtbank is van oordeel dat uit de door verweerder bij zijn beoordeling betrokken elementen niet zonder meer volgt dat er in het geval van eiser geen sprake is van een dusdanige verwestering dat deze zich niet onder Al-Shabaab zou kunnen handhaven. Immers, nu eiser tussen zijn dertiende en zeventiende in Nederland heeft verbleven, heeft hij, in tegenstelling tot hetgeen eiser heeft geconcludeerd, 'meerdere' van zijn vormende jaren in Nederland doorgebracht. Hoewel verweerder terecht belang heeft gehecht aan het feit dat hij het 'merendeel' van zijn vormende jaren in Somalië heeft doorgebracht, maakt dit niet dat er zonder meer van uit kan worden gegaan dat eiser niet zou kunnen zijn verwesterd. De rechtbank betreft bij dit oordeel onder meer het feit dat eiser in Somalië geen regulier onderwijs heeft gevolgd. Daarnaast is de rechtbank van oordeel dat het feit dat het sociale leven van eiser zich afspeelt op of rond school ontoereikend is om aan te nemen dat de mate waarin eiser deelneemt aan de Nederlandse samenleving onvoldoende is om verwestering aan te nemen. Verweerder heeft niet geconcretiseerd welke andere activiteiten hij van eiser verwacht om wel aan dit criterium te voldoen. Daarbij komt dat eiser in zijn aanvullend nader

gehoor van 29 januari 2013 heeft verklaard dat hij vanwege het uitblijven van een verblijfsdocument niet in staat was om een (bij)baantje te zoeken. In zijn zienswijze heeft eiser daarnaast verklaard dat hij op aanzienlijke afstand van zijn school woont. Naar het oordeel van de rechtbank is verweerder ten onrechte aan deze aspecten voorbij gegaan. Daarenboven loopt eiser, zoals ter zitting is gebleken, thans gedurende drie dagen in de week stage. Ook hieruit maakt de rechtbank op dat niet zonder meer aangenomen kan worden dat er geen sprake is van verwestering.

5.13. Voorts heeft verweerder bij zijn beoordeling of eiser zich onder de regels van Al-Shabaab kan handhaven de beheersing van eiser van de Somalische taal, dan wel zijn accent, betrokken. Verweerder heeft daarbij overwogen dat hij het niet aannemelijk acht dat de beheersing van de Somalische taal door het gebruik van het Nederlands zodanig achteruit is gegaan dat hij zich daardoor niet onder de Al-Shabaab zou kunnen handhaven. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder onvoldoende onderbouwd waarom dit het geval is. De omstandigheid dat eiser thans nog steeds Somalisch met zijn broer en diens familie spreekt en dat eiser regelmatig contact heeft met zijn familie in Somalië, maakt, mede gelet op de duur van zijn verblijf, de leeftijd waarop eiser naar Nederland is gekomen en de goede beheersing van de Nederlandse taal, niet dat de beheersing van het Somalisch of zijn accent niet zou kunnen zijn veranderd. Nu er, gelet op de onder 5.12 genoemde elementen niet zonder meer van uit kan worden gegaan dat er geen sprake is van verwestering, had het op de weg van verweerder gelegen om nader onderzoek naar de taalkennis dan wel het accent van eiser in het Somalisch te verrichten, teneinde te beoordelen of dat accent of die taalkennis met zich brengt dat eiser zich niet onder Al-Shabaab zou kunnen handhaven. Daar komt bij dat verweerder voorbij is gegaan aan de door eiser bij zijn zienswijze ingenomen stelling dat hij op de Koranschool, waar hij tussen zesde en zijn twaalfde naar toe ging, slechts in het Arabisch les kreeg.

6. Het voorgaande leidt de rechtbank tot de conclusie dat het beroep reeds hierom gegrond is. Hetgeen overigens nog is aangevoerd, behoeft geen beoordeling meer. De rechtbank zal het bestreden besluit wegens strijd met artikel 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht vernietigen. Zij ziet geen aanleiding de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten of zelf in de zaak te voorzien. Verweerder zal daarom een nieuw besluit moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak.

7. De rechtbank ziet voorts aanleiding verweerder te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Het bedrag van de kosten van de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand wordt daarbij vastgesteld overeenkomstig het tarief, als bedoeld in het Besluit proceskosten bestuursrecht. De rechtbank kent ter zake twee punten met een waarde van € 472,00 toe (voor de indiening van het beroepschrift en het verschijnen ter zitting) en bepaalt het gewicht van de zaak, gelet op de aard en de inhoud van het geschil, op gemiddeld (wegingsfactor 1,0). Van andere voor vergoeding in aanmerking komende kosten is niet gebleken.

8. Beslist wordt als volgt.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten tot een bedrag van € 944,00 (wegens kosten van rechtsbijstand), te betalen aan de rechtsbijstandverlener van elser.

Deze uitspraak is gedaan door mr. R.M.M. Kleijkers, rechter, in aanwezigheid van I. Krabbendam, griffier.

De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 3 december 2013.

w.g. I. Krabbendam

w.g. R. Kleijkers

Voor eensluidend afschrift:
de griffier,

Afschrift verzonden aan partijen op:

03 DEC 2013

03 DEC 2013

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak staat voor belanghebbenden en het bestuursorgaan hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak.